

РЕШЕНИЕ

№ 3082

гр. София, 09.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 25.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **10959** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК, вр.с чл.165 от ЗМВР.

Образувано е по жалба на С. Н. К.- В. от [населено място] срещу Заповед № 8121н-13360/16.11.2022 година на ВПД- Административен секретар на МВР, с която последният преназначил на основание чл.82, ал.1 от ЗДСЛ С. Н. К.– В. от длъжност- Началник на 01 Сектор „Системно проектиране“ към Отдел „Проектиране, разработка и развитите на АИС и компонентите на АИС“ при Дирекция“ Комуникационни информационни системи –МВР“ на длъжност- Главен експерт в Отдел“ Информационни технологии“ при ГДГП- МВР за неопределено време считано от 21.11.2022 година.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност оспорената заповед. Твърди се, че заповедта е издадена без да е обсъдено направеното волеизявление за оттегляне на заявлението за преназначаване, след като е било първоначално дадено съгласие за преназначаване, но въпреки това ответникът по оспорването е издал оспорената заповед, не се е съобразил с направеното оттегляне на заявлението. Посочва се още, че не е спазена процедурата, регламентирана в чл.82 от ЗДСл, тъй като е налице липса на съгласие за преназначаване. Посочва се още, че оспорената Заповед е издадена въз основа на нищожен акт- Заповед № 8121к-11337/21.09.2022 година на Министъра на вътрешните работи и въз основа на която след променен щат на Дирекция“ К.“ е извършено преназначаването на оспорващия, като тази Заповед е подписана от Заместник- министър М. Б., при положение, че тя не е изпълнявала

функциите на Министър на вътрешните работи на дата 21.09.2022 година. Иска се отмяна на Заповедта и се претендират сторените по делото разноски.

В съдебно заседание, оспорващият-С. Н. К.- В. редовно уведомена при условията на чл.138,ал.2 от АПК не се явява. Жалбата и на заявените основания се поддържа от адвокат Ф., редовно упълномощена, която заявява претенция за присъждане на разноски.

Ответникът по оспорването- ВПД Административен секретар на МВР редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК, се представлява от юрисконсулт М. редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Съображения относно неоснователността на жалбата развива и в представените по делото писмени бележки.

Административен съд София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и възраженията на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед № 8121К-6151/26.07.2017 година на Министър на вътрешните работи оспорващият С. Н. К.– В. е преназначена на длъжността Началник на 01 Сектор „ Системно проектиране“ към Отдел „ Проектиране, разработка и развитие на АИС и компоненти на АИС“ при Дирекция „Комуникационни и информационни системи – МВР“ с ранг Трети младши за неопределено време, считано от 07.08.2017 година.

Със Заповед № 8121з-970/04.08.2022 година Министър на вътрешните работи възложил на Административен секретар на МВР да упражнява правомощията на орган по назначаването по служебно правоотношение с държавните служители по чл.142,ал.1,т.2 от ЗМВР в структурата по чл.37,ал.1,т.1,2,,5-8,10 и 11 от ЗМВР с изключение на сключването на писмено споразумение по чл.81а от ЗДСл, прекратяване на правоотношението и налагането на дисциплинарно наказание по чл.90,ал.1,т.5 от ЗДСл.

Със Заповед № 8121К-11736/30.09.2022 година на Министър на вътрешните работи на основание чл.82а от ЗДСл временно е преназначена Л. П. Б. на длъжност - Административен секретар на МВР за срок от 4 години, считано от датата на встъпване в длъжност.

На 08.11.2022 година оспорващият депозирал Заявление до ВПД Административен секретар на МВР, с което поискал на основание чл.82,ал.1 от ЗДСл да бъде преназначена на длъжността- Главен експерт в Отдел“ Информационни технологии“ при Главна дирекция“ Гранична полиция“- МВР.

На 14.11.2022 година до Директор на Дирекция“ Комуникационни и информационни системи“ оспорващият депозирал Заявление, с което оттеглил подаденото от нея Заявление от 08.11.2022 година за прехвърляне в ГД „ Гранична полиция“ на основание чл.82 ,ал.1 от ЗДСл. Върху Заявлението е отбелязано „ Запозната с подпис и дата 14.11.2022 година.

На 16.11.2022 година ответникът по оспорването издал оспорената Заповед рег. № 8121к-13360, с която преназначил оспорващия на длъжност – Главен експерт в Отдел“ Информационни технологии“ при ГДГП, считано от 21.11.2022 година.

Заповедта е връчена на оспорващия на 21.11.2022 година с отбелязване, че е издадена след като е подадено Заявление от 14.11.2022 година.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства.

С оглед на така установената фактическа обстановка Административен съд

София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в двумесечния срок по чл.140,ал.1 АПК/ предвид обстоятелството, че в нея липсва посочване пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва/,от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

Оспорената Заповед №8121к-13360/16.11.2022 година на ВПД Административен секретар на МВР представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21,ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК,/така наречените условия за редовно действие на административните актове. При проверката съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган- ВПД Административен секретар на МВР.

Съгласно чл.142 от ЗМВР служителите в МВР са държавни служители - полицейски органи и органи по пожарна безопасност и защита на населението,. държавни служители и лица,работещи по трудово правоотношение, а статутът на държавните служители по ал. 1, т. 1 се урежда с този закон. Статутът на държавните служители по т.2 се определя от Закона за държавния служител.

От своя страна, съгласно чл.6 от ЗДСл Държавният служител изпълнява държавната служба въз основа на назначаване от компетентен орган на държавна власт. По силата на чл.6,ал.2 от ЗДСл органът по назначаването може да възложи своите правомощия или отделни свои правомощия по служебното правоотношение с лицата от администрацията на главния секретар, съответно на постоянния секретар на отбраната, на административния секретар на Министерството на вътрешните работи (МВР) и на постоянния секретар на Министерството на външните работи, съответно на секретаря на общината, освен в случаите, когато в закон е предвидено друго, а правомощия по ал. 2, с изключение на назначаването, преместването по [чл. 81б](#), прекратяването на правоотношението, както и налагането на дисциплинарно наказание по [чл. 90, ал. 1, т. 5](#), могат да се възложат и на ръководителите на териториални звена или на териториални поделения, а за МВР - и на ръководителите на структури по [чл. 37 от Закона за Министерството на вътрешните работи](#).

От доказателствата по делото е установено, че със Заповед № 8121з—970/04.08.2022 година Министър на вътрешните работи възложил на Административен секретар на МВР да упражнява правомощията на орган по назначаването по служебно правоотношение с държавните служители по чл.142,ал.1,т.2 от ЗМВР в структурата по чл.37,ал.1,т.1,2,,5-8,10 и 11 от ЗМВР с изключение на сключването на писмено споразумение по чл.81а от ЗДСл, прекратяване на правоотношението и налагането на дисциплинарно наказание по чл.90,ал.1,т.5 от ЗДСл.

Следва да бъде посочено, че възлагането на определени правомощия съгласно тази Заповед от 04.08.2022 година е извършено в съответствие с нормата на чл.6,ал.2 от ЗДСл/ при съобразяване с обстоятелството, че ЗДСл допуска такова възлагане/ делегиране на правомощия / по отношение на държавните служители по чл.142,ал.1,т.2 от ЗДСЛ/ а това са държавните служители в МВР, които са назначени по служебно правоотношение и по отношение на които е приложим ЗДСл, а не ЗМВР.

Тук е мястото да се направи съпоставка между делегиране и заместване. Д. представлява възможност, предвидена в закона, временно - за определен случай или период от време, съгласно конкретната обстановка и преценката на горестоящ административен орган, той да предостави част от правомощията си на някой от подчинените му органи. Подчиненият орган издава административни актове въз основа на това специално овластяване от органа, в чиято компетентност поначало е решаването на съответния проблем. Той не запазва за постоянно делегираното правомощие. Обикновено делегацията е продиктувана от фактическата невъзможност по-горният орган да реагира своевременно на необходимостта от издаване на множество актове на територията на по-голям район или цялата страна. Възможността за делегиране на административни правомощия се характеризира с няколко принципни ограничения: никой не може да делегира правомощия, които не притежава; не могат да бъдат делегирани правомощия, които законът определя като изрична компетентност на съответния орган; органът, на когото са делегирани правомощия, не може да ги предоставя другиму. При делегиране на правомощия, актът се издава от името на органа, на когото са делегирани правомощията.

За разлика от делегирането, заместването се извършва в случаите, когато лицето, титуляр на правомощия, е в обективна невъзможност да ги изпълнява. В тези случаи, предвид необходимостта от непрекъснато функциониране на административния орган, по силата на изрична писмена заповед, отсъстващият титуляр нарежда заместването му от друго, подчинено нему лице. За определения период, заместващият изпълнява правомощията на замествания в пълен обем, като върши това от името на замествания орган.

Наред с това от доказателствата по делото е установено и не се спори от страните, че към датата на издаване на заповедта лицето Л. Б. е заемала длъжността - ВПД Административен секретар на МВР, считано от 30.09.2022 година за срок от четири години.

Неоснователен е доводът на оспорващия и на неговия процесуален представител, че Заповедта е издадена въз основа на нищожна Заповед № 8121к-11337/21.09.2022 година на Министър на вътрешните работи, която е подписана от Заместник-министър на вътрешните работи, без същият да е притежавал компетентност за издаване на административни актове, защото на първо място, в оспорената Заповед липсва позоваване на тази заповед, а на второ място, дали тази издадена Заповед от 21.09.2022 година е издадена от компетентен орган или не, не може да бъде установено в настоящото административно производство, защото с това твърдение се цели да се извърши косвен съдебен контрол върху административен акт, който не е предмет на разглеждане в настоящото производство и който съдебен контрол е недопустим. ВАС неведнъж се е произнасял в смисъл, че предходна или последваща заповед не е предмет и не може да бъде предмет на съдебен контрол в производство, образувано по жалба срещу друг административен акт. В административното производство се преценява законосъобразността на пряко обжалвания административен акт и косвен съдебен контрол върху друг административен акт е недопустим. Така напр. в [Решение № 4868 от 16.05.2007 г. по адм. д. № 2555/2007 г., IV отд. на ВАС](#), РЕШЕНИЕ № 2937 ОТ 05.03.2010 Г. ПО АДМ. Д. № 16743/2009 Г., IV ОТД. НА ВАС. Наред с това, съдът дължи произнасяне по

спора, с който е сезиран и за неговото разрешаване и следва да установи приложимия закон и фактите, които осъществява конкретна хипотеза на правна норма, за да бъде приложена съответната диспозиция или санкция. В настоящото съдебно производство, чийто предмет на съдебен контрол на Заповед на ВПД Административен секретар на МВР за преназначаване на държавен служител, съдът не притежава правомощия да извършва косвен съдебен контрол върху други актове, в това число и върху издадена Заповед от 21.09.2022 година на Заместник-министър на вътрешните работи. Следва да бъде посочено още, че прилагането на "косвен" съдебен контрол в административния процес е в противоречие с изрични правни норми - [АПК - чл. 129 от АПК](#), уреждащ съединяването на жалби като единствена хипотеза, [чл. 132](#) и [чл. 133](#) от АПК, уреждащи подсъдността. Възможността за контрол относно действителността на административни актове, от които се пораждат права или задължения е ограничена изрично от специалния процесуален закон, в който по очевидни причини (проявление на принципите законност, обективност, служебно начало, добросъвестност и на липса на лице с правен интерес за оспорване) не е въведена хипотезата на [чл. 146, ал. 2, т. 2 от АПК](#) и е недопустимо по пътя на косвения съдебен контрол да се разширяват правомощията на съда, изрично ограничени от законодателя. В случая, не е налице и хипотезата на [чл. 17 от ГПК](#) във връзка с чл.144 АПК защото е налице противоречие на основни принципи на административния процес относно предмета на съдебния спор, който е различен от този в гражданския процес и не е налице неуреден случай.

Спазени са изискванията за форма, като заповедта съдържа правното основание-. чл.82 от ЗДСЛ.

При издаване на Заповедта са спазени процесуално- правните и материално правните разпоредби на ЗДСЛ.

Съгласно чл.82 ,ал.1 от ЗДСЛ Държавен служител може да бъде преназначен на друга длъжност в същата администрация, ако отговаря на условията за назначаване и е изразил предварително писмено съгласие за заемането ѝ.

Съгласно чл.142 от ЗМВР служителите в МВР са държавни служители - полицейски органи и органи по пожарна безопасност и защита на населението,. държавни служители и лица,работещи по трудово правоотношение, а статутът на държавните служители по ал. 1, т. 1 се урежда с този закон. Статутът на държавните служители по т.2 се определя от Закона за държавния служител.,„Държавните служители в МВР изпълняват служба на държавата и техният правен статус, както на всеки държавен служител, се определя от волята на държавата, обективизирана в актове на публичното право и в частност на административното. Държавен служител е конституционно понятие. Чл.116, ал.1 от Конституцията на РБ определя държавните служители като изпълнители на волята и интересите на нацията. В чл.2,ал.1 от ЗДСЛ е дадено легално определение на понятието държавен служител- това е лице, което по силата на административен акт за назначаване заема платена щатна длъжност в държавната администрация и подпомага органа на държавна власт при осъществяване на неговите правомощия . Фактът, че правният статус на държавните служители по чл.142,ал.1,т.1 от ЗМВР,е регламентиран в специалния закон,не означава,че по същността си те са някаква категория служители на държавата извън останалите, които изпълняват държавна служба. Държавните служители в МВР са част от конституционното понятие „ държавен служител“. ТР№2/26.02.2014 година на Общото събрание на ВАС на РБ. Длъжностите, които се заемат от държавните

служители, се определят в Единен класификатор на длъжностите в администрацията, който се приема от Министерския съвет и се обнародва в "Държавен вестник." Легална дефиниция на понятието длъжност в администрацията е дадено в чл. 2, ал. 1 от Наредбата за прилагане на Класификатора на длъжностите в администрацията, според която „длъжност в администрацията“ е нормативно определена позиция, която се заема по служебно или по трудово правоотношение, включително по правоотношение, възникнало на основание на Закона за Министерството на вътрешните работи, на Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България, на Закона за изпълнение на наказанията или на Закона за дипломатическата служба, въз основа на определени изисквания и критерии, свързана е с конкретен вид дейност на лицето, което я заема и се изразява в система от функции, задължения и изисквания, утвърдени с длъжностна характеристика. От своя страна, ЗДСЛ не дава определение на понятието „държавна служба“. Т. определение няма и в действащото българско законодателство и то се извежда от теорията. Държавната служба е трайно изградена институция, осигуряваща постоянното и непрекъснато функциониране на държавния апарат за реализиране на държавни цели и задачи. Държавна служба съществува не само при държавните административни органи, но при другите органи, осъществяващи държавни функции. Държавната служба не е непосредствено свързана с производството на материални ценности, тя не е материално-производствена дейност, но тя може да бъде дейност по подготвяне на условията за осъществяване на материално производство.

Държавната служба е институция на държавата и има за основно предназначение да реализира държавната политика, държавните интереси, както и обществения интерес, представен в държавната политика. Функционирането на държавната служба е свързано с упражняването на държавна власт и при осъществяването ѝ винаги се действа от името на държавата, и затова държавната служба е израз на държавно-властнически правомощия, и нейното нормално функциониране се гарантира от държавната власт, като при нужда за целите на изпълнение на задачите на държавната служба може да се прибегне и до държавна принуда. Държавната служба се осъществява на основата на правото-тя е правно регламентирана и представлява система от правни норми, общи и специални, които уреждат принципите и правилата на осъществяване на държавната служба, правата и задълженията на държавните служители, отговорността и зависимостта между функционирането на държавната служба в различните държавни органи и звена. Като обобщение може да се каже, че държавната служба е изградена с цел да се организира постоянното осъществяване на функциите на държавата. Държавната служба е правно регламентирана, свързана с упражняването на държавната власт, дейност за осигуряване на трайното и непрекъсваемо функциониране на държавния апарат. Тя е административно-правен институт. Понятието „държавна служба“ е дефинирано и в Решение № 5/1993 на КС на РБ, който сочи **„че най-общо държавната служба е дейност по осъществяване на функциите на държавата. Тази дейност се извършва от името на държавата и за реализиране правомощията на предвидените в Конституцията нейни органи. За нея се предвижда и обикновено се получава възнаграждение. Това не е дейност, непосредствено свързана с производството на материални ценности. Този най-общ смисъл на понятието "държавна служба" обаче не изключва и особеностите, с които то се употребява в Конституцията и които то придобива в зависимост от конкретното си систематично място и от съответния правен институт, с който е пряко свързано.“**

В конкретната хипотеза, волеизявлението на оспорващия за преназначаване на друга длъжност е извършено на 08.11.2022 година и то с писмено Заявление и е

валидно дадено. Волеизявлението се състои от две части: воля и изявление. Волята е вътрешно психологическо преживяване, което се осъществява у човека, а изявлението е външното обективиране на волята. Мотивите са част от вътрешния процес по формиране на волята и порокът в мотивите може да опорочи действителността на изявлението само в предвидените от закона случаи. Не се касае за неправилно формирана воля вследствие въздействието на външни фактори, които да я деформират. Основанията, при които едностранното волеизявление ще страда от порок и ще се санкционира от закона, като нищожно или унищожавемо са законово регламентирани в [чл. 27-чл. 35](#) във вр. [чл. 44 ЗЗД](#). Конкретно принудата /заплашването/ по смисъл на [чл. 30 ЗЗД](#) предполага възбуждане на основателен страх от засягане на лични или на близки на оспорващия блага и интереси.

Изразът "предварително писмено съгласие", използван в [чл. 82, ал. 1 от ЗДСл](#) предполага съгласието на служителя да е изразено в писмена форма в момент, който предхожда издаването на административния акт за преназначаване. В този смисъл е без правно значение датата, на която започва изпълнението на заповедта за преназначаване, а в конкретния случай е налице предварително писмено съгласие на служителя за преназначаване – с подаване на Заявление за преназначаване на дата 08.11.2022 година. Твърдението на оспорващия, че това Заявление е подадено под натиск и е осъществен психически тормоз е неподкрепено с доказателства и е плод само и единствено на защитната и теза. Оспорващият не ангажира никакви доказателства в тази насока, при което безспорно е налице съгласие на служителя за да бъде преназначен на друга длъжност и то изразено писмено.

Що се касае да направеното оттегляне на заявлението от 14.11.2022 година от оспорващия, то следва да бъде посочено, че това Заявление за оттегляне не е адресирано до органа по назначаването – в случая до ВПД Административен секретар, а до Директор на Дирекция „Комуникационни и информационни системи“ в МВР и върху него има подпис „Запозната на дата 14.11.2022 година“, при което след като не е адресирано до органа по назначаването, а до друг орган, който няма компетентност да бъде органа по назначаването, то това волеизявление за оттегляне изобщо не е отправено до органа по назначаването и няма как той да бъде обвързан от нещо, което изобщо не е отправено до него. Наред с това в РЕШЕНИЕ № 9754 ОТ 20.07.2017 Г. ПО АДМ. Д. № 3417/2017 Г., 5 ЧЛ. С-В НА ВАС /което макар по друг казус,/ може да бъде отпарван точка при разгелждаване на насотищия спор/ е посочено, че „Спорът всъщност е свързан с отговора на въпроса до кой момент служителят може да оттегли заявлението си, така че да не е обвързан от него. Първоинстанционният съд е приел, че заявлението може да бъде оттеглено преди или най-късно до получаването му от органа, като се е позовал на аналогия на закона от [чл. 13, ал. 2 и 4 ЗЗД](#). Този извод на съда е неправилен. Фактическото получаване на заявлението и запознаването на органа по назначаването с подаденото от служителя заявление не е равнозначно на приемане на волеизявлението. Както вече се обоснова по-горе, приемането на волеизявлението за прекратяване на служебното правоотношение по [чл. 226, ал. 1, т. 4 ЗМВР](#) от страна на органа по назначаването се изразява и съответно - обективира в издаването на заповед по [чл. 227 ЗМВР](#) за прекратяване на служебното правоотношение. След издаването на тази заповед държавният служител не може валидно да оттегли волеизявлението си /искането, желанието си/ за прекратяване на служебното правоотношение по [чл. 226, ал. 1, т. 4 ЗМВР](#). Да се приеме, че фактическото получаване на заявлението от органа по назначаването е равнозначно на приемане на това волеизявление означава да се приеме, че служебното правоотношение може да бъде прекратено с мълчаливо

съгласие на органа, тоест без да е необходимо издаването на нарочна заповед. Такъв извод обаче не може да бъде направен, тъй като противоречи на закона - според цитираните по-горе разпоредби на [чл. 227 ЗМВР](#), както и следващите разпоредби в същата глава десета от закона - "Прекратяване на служебното правоотношение", както и чл. 2 от наредбата, служебното правоотношение се прекратява с нарочна заповед на органа по назначаването."

В същото Решение изрично е посочено, че,Неправилно първоинстанционният съд е разрешил правния спор чрез прилагане на закона по аналогия. В [чл. 46, ал. 2 ЗНА](#) е предвидена възможност, когато нормативният акт е непълен, за неуредените от него случаи да се прилагат разпоредбите, които се отнасят до подобни случаи, ако това отговаря на целта на акта. Разпоредбите на [чл. 13, ал. 2 и 4 от Закона за задълженията и договорите](#), на които се е позовал съдът, регламентират сключването на граждански договор и по конкретно - отношенията свързани с валидността, приемането и оттеглянето на предложението за сключване на договор, съответно - оттеглянето на приемането, тоест касае се до отношения между равнопоставени правни субекти, чиито действия са насочени към възникване на облигационна връзка между тях. Служебното правоотношение по [ЗМВР](#) не е гражданско правно отношение между равнопоставени правни субекти, а освен това в случая не става въпрос за сключване на договор, а за прекратяване. Затова, разпоредбите на [чл. 13 ЗЗД](#), на които се е позовал съдът, не "се отнасят до подобни случаи" по смисъла на [чл. 46, ал. 2 ЗНА](#) и аналогията изобщо не е приложима. Прилагането по аналогия не съответства и на целта на нормативния акт, доколкото в единия случай /уреденият случай по [чл. 13 ЗЗД](#)/ се касае до правна регламентация на сключване на договор чрез приемане на предложение, а в другия случай /неуреденият случай по оттегляне на волеизявлението на държавния служител за прекратяване на служебното правоотношение по собствено желание/ - до прекратяване на служебно правоотношение.

След като е налице валидно дадено съгласие на служителя да бъде преназначен на съответната длъжност, то законосъобразно е издадена Заповед за преназначаване на съответната длъжност и то при спазване на разпоредбата на чл.82,ал.1 от ЗДСл.

В контекста на изложеното оспорената Заповед отговаря на изискванията за редовно действие на административните актове и предполага отхвърляне на предявената срещу нея жалба.

С оглед изхода на спора, претенцията на оспорващия за присъждане на разноски е неоснователна и не подлежи на уважаване. Ответникът по оспорването не е заявил претенция за присъждане на разноски.

Воден от горното и на основание чл.172,ал.2 АПК, Административен съд София-Град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО НА С. Н. К.- В. от [населено място] срещу Заповед № 8121н-13360/16.11.2022 година на ВПД- Административен секретар на МВР, с която последният преназначил на основание чл.82,ал.1 от ЗДСЛ С. Н. К.– В. от длъжност- Началник на 01 Сектор „Системно проектиране“ към Отдел „Проектиране, разработка и развитите на АИС и компонентите на АИС“ при Дирекция“ Комуникационни информационни системи –МВР“ на длъжност- Главен експерт в Отдел“ Информационни технологии“ при ГДГП- МВР за неопределено време считано от 21.11.2022 година.

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК,ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.

СЪДИЯ: